

Heidän sydämensä kääntyvät

”Muiden kansojen seassa te sitten etsitte Herraa, Jumalaanne, ja myös löydätte hänet, kun vain käännytte hänen puoleensa vilpittömästi ja koko sydämestänne.” (5. Moos. 4:29.)

Avaintekstit:

5. Moos. 5:22–29;
5. Moos. 4:25–31;
5. Moos. 30:1–10;
Matt. 3:1–8;
Mark. 1:15;
Ap. t. 2:37, 38.

Eräs yksinkertainen elämän tosiasia on totta meidän jokaisen kohdalla: olemme kaikki syntisiä. Joskus kuulemme jonkun ”asiantuntijan” päivittelevän kristillistä ajatusta siitä, että ihminen on perusolemukseltaan turmeltunut. Ei meidän tarvitse kuitenkaan tehdä muuta kuin katsoa uutisia noin päivän verran tai tehdä pikainen katsaus ihmiskunnan historiaan, ja tämän kristillisen opin totuudenmukaisuus on meille aivan ilmeistä.

Tai ehkä vielä helpommin näemme sen, kun katsomme vain peiliin. Ei tarvitse mennä kauas! Se, jolla on uskallusta tutkia syvältä omaa sydäntään (mikä voi olla pelottavaa), tietää, miten totta ovat Room. 3:9–23 sanat, jotka päättyvät näin: “[S]illä kaikki ovat tehneet syntiä ja ovat vailla Jumalan kirkkautta[.]” (Room. 3:23.)

Hyvä uutinen löytyy heti seuraavasta jakeesta: ”mutta [he] saavat hänen armostaan lahjaksi vanhurskauden, koska Kristus Jeesus on lunastanut heidät vapaiksi” (Room. 3:24). Olennaista tässä hyvässä uutisessa on kääntymys: meidän on tunnustettava syntimme, kaduttava niitä, pyydyttävä niitä Jumalalta anteeksi ja vielä viimeisenä käännyttävä niistä pois. Koska olemme syntisiä, kääntymyksen tulisi olla keskeisellä sijalla kristillisessä kokemuksessamme. Tällä viikolla näemme, miten ajatus kääntymyksestä esitetään Viidennessä Mooseksen kirjassa.

Tämä tutkistelu on sapatiksi 27.11.2021

MI-JITTEN

Kuten useimmissa kielissä, myös Raamatun hepreassa on runsaasti idiomeja eli kahden tai useamman sanan kiinteitä ilmauksia, joiden merkitys on jotakin muuta kuin mitä yksittäiset sanat antaisivat ymmärtää. Yksi Vanhan testamentin idiomeista on *mī-jitten*. *Mī* on kysymyssana 'kuka' ja *jitten* tarkoittaa 'aikoa antaa'. Eli kirjaimellisesti *mī-jitten* tarkoittaisi "kuka aikoo antaa?".

Vanhassa testamentissa tämä lauseke ilmaisee kuitenkin ajatusta toiveesta tai halusta, kun joku kovasti tahtoo jotakin.

Esimerkiksi Egyptistä paon jälkeen kohdatessaan erämaan haasteita israelilaiset huusivat: "Kunpa Herran käsi olisi lyönyt meidät kuoliaaksi Egyptissä[!]" (2. Moos. 16:3.) Sana "kunpa" on käännetty idiomista *mī-jitten*.

Psalmissa 14:7 Daavid virkkaa: "Kunpa Siionista jo tulisi apu Israelille!" "Kunpa" on heprean kielessä *mī-jitten*.

Job huudahtaa: "Kunpa pyyntöni kuultaisiin!" (Job 6:8.) Jälleen kerran sana "kunpa" on käännetty idiomista *mī-jitten*.

Lue 5. Moos. 5:22-29 keskittyen erityisesti jakeeseen 29. Mikä merkitys on sillä, että sana "kunpa" on käännetty ilmauksesta *mī-jitten*?

Tässä Herra - siis Luoja-Jumala, joka loi avaruuden, ajan ja materian ja joka sanansa voimalla puhui maailmamme olemaan ja puhalsi Aadamiin elämän hengen - esittää ilmauksen, joka yleensä liitetään ihmisten heikkouksiin ja rajoitteisiin. Millainen esimerkki vapaan tahdon todellisuudesta! Tässä näemme, että Jumalalla on tiettyjä rajoituksia, joita hän ei voi suuressa taistelussa ylittää. Ilmauksen *mī-jitten* käyttö paljastaa meille, ettei Jumala voi polkea meidän vapaata tahtoaamme, sillä jos hän tekisi niin, tahtomme ei enää olisi vapaa.

Aivan kuten me ihmiset olemme vapaita tekemään syntiä, samoin olemme vapaita valitsemaan Herran ja olemaan avoimia hänen johdolleen. Voimme vapaasti valita vastata hänen Henkensä kehotuksiin katua syntejämme ja seurata häntä. Viime kädessä valinta on meidän ja yksin meidän. Lisäksi se on valinta, joka meidän tulee tehdä päivittäin ja hetkittäin.

Millaisia valintoja joudut tekemään seuraavien tuntien tai päivien aikana? Miten voit oppia luovuttamaan tahdotasi Jumalalle, jotta voit hänen voimassaan tehdä oikeita valintoja?

ETSIKÄÄ MINUA JA LÖYTÄKÄÄ MINUT

Raamattu on täynnä todisteita siitä, että Jumala tietää asiat ennalta. Olipa kyse maailman valtojen noususta ja tuhosta (Dan. 7) tai yksittäisten ihmisten tekojen tietämisestä vain tunteja ennen niitä - ”Totisesti: tänä yönä, ennen kuin kukko laulaa, sinä kolmesti kiellät minut” (Matt. 26:34) - Herra tietää lopun jo alussa. Hänen ennakkotietonsa meidän valintoistamme ei vaikuta valintojemme vapauteen.

Herra siis tiesi jo ennen kuin toi Israelin luvattuun maahan, mitä he maassa tekisivät.

Lue 5. Moos. 4:25-28. Mitä Herra sanoi kansan tekevän, kun he olisivat asettuneet maahan?

Herra oli juuri nimenomaan kieltänyt heitä tekemästä epäjumalan kuvia ja palvomasta niitä (5. Moos. 4:15-20). Kuitenkin heti perään todetaan, että kansa tulee varoituksista huolimatta tekemään juuri niin.

Mooses tekee selväksi, että näin ei tapahdu heti (5. Moos. 4:25). Kaiken sen jälkeen, mitä he olivat juuri kokeneet, ei ollut todennäköistä, että he heti lankeaisivat epäjumalanpalvelukseen. Ajan kuluessa kuitenkin, sukupolven tai parin jälkeen, heidän taipumuksensa unohtaa (ks. 5. Moos. 4:9), mitä Jumala oli heille tehnyt, johtaisi heidät tekemään juuri sitä, mistä Herra oli varoittanut heitä.

Lue 5. Moos. 4:29-31. Mitä Herra sanoo tekevänsä heidän hyväkseen tällaisessa tilanteessa?

Jumalan armo on ihmeellistä. Vielä senkin jälkeen, kun he ovat langenneet kauhistuttavaan pahuuteen, epäjumalanpalvelukseen, ja saaneet synneistään ansaitun rangaistuksen, jos he kääntyvät Herran puoleen, hän antaa heille anteeksi ja ennallistaa heidät. Eli jos he vapaasta tahdostaan valitsevat kääntyä, Herra hyväksyy heidän katumuksensa.

Sana ”palaatte” (5. Moos. 4:30), viittaa siihen, miten he tulevat takaisin Herran luo - sinne missä heidän olisi kuulunut kaiken aikaa ollakin. Heparan kielen sana *tešūwā*, jolla on sama juuri kuin sanalla ”palata”, merkitsee myös kääntymistä ja parannuksen tekemistä.

Kääntymykseen voi kuulua moniakin asioita, mutta ydinasia on se, että me palaamme Jumalan luo sen jälkeen, kun syntimme ovat erottaneet meidät hänestä.

TEŠŪWĀ

Kautta koko Viidennen Mooseksen kirjan näkyy yksi avaintema: tottele Herraa ja olet siunattu, ole tottelematon ja saat kärsiä seuraukset. Uusi testamentti toistaa samaa viestiä: "Älkää peittäkö itseänne! Jumala ei salli itseään pilkattavan. Mitä ihminen kylvää, sitä hän myös niittää. Joka kylvää siemenen itsekkyyden peltoon, korjaa siitä satona tuhon, mutta se, joka kylvää Hengen peltoon, korjaa siitä satona ikuisen elämän." (Gal. 6:7, 8.)

Valitettavasti lankeemuksen jälkeen synnin tekemisestä näyttää tulleen meille yhtä helppoa ja luonnollista kuin hengittämistä. Kaikista varoituksista ja lupauksista huolimatta - "Tämä laki, jonka minä teille nyt annan, ei ole liian vaikea, ei etäinen eikä salattu" (5. Moos. 30:11.) - monet ihmiset teivät juuri niin: lankesivat synteihin, joista Jumala oli heitä varoittanut.

Silti Jumala oli halukas ottamaan heidät takaisin, jos he vapaasta tahdostaan ja valinnastaan katuisivat ja palaisivat hänen luokseen.

Lue uudelleen 5. Moos. 30:1-10. Mitä Herra lupaa tehdä kansalleen kaikesta sen tekemästä vääryydestä huolimatta? Millä ehdolla lupaukset täyttyisivät?

Ajatus on yksinkertainen ja selkeä: jos teette virheen, teille ja perheellenne tulee hirveät seuraukset. Sellaista synti saa aikaan. Silloinkin te voitte tehdä parannuksen, ja Herra ottaa teidät takaisin ja siunaa teitä.

tešūwā-sanana juurisana esiintyy näissä jakeissa useita kertoja. 5. Moos. 30:2 sanotaan: "Silloin te ja teidän lapsenne palaatte Herran, Jumalanne, luof[.]" 5. Moos 30:8, RK 2012 sanotaan: "Silloin sinä kuuntelet jälleen Herran ääntä [.]" Kirjaimellisesti se voitaisiin kääntää: "Silloin sinä käännyt ja tottelet Herran ääntä." Ja vielä 5. Moos. 30:10 sanotaan: "Silloin te palaatte taas Herran luo koko sydämestänne ja sielustanne."

Toisin sanoen huolimatta kaikesta siitä, mitä heille oli tapahtunut, ja siitä, että he olivat täysin rikkoneet liiton, Herra ei halunnut luovuttaa heidän suhteensa, ja jos he eivät haluaisi, että Herra luovuttaisi heidän suhteensa, he voisivat ilmaista tuon halunsa kääntymällä.

Miten jakeet heijastelevat sitä, kuinka keskeistä aito kääntymys on uskoville?

KOKO SYDÄ- MESTÄNNE

5. Moos. 30:1-10 paljastaa Jumalan armon ja hyvyyden poislangenneita ja syntisiä kohtaan silloinkin, kun he ovat Jumalan heille aiemmin suomista ainutlaatuisista siunauksista huolimatta erkaantuneet hänestä: "Minkä muun suurenkaan kansan jumalat ovat yhtä lähellä omaa kansaansa kuin Herra, meidän Jumalamme? Hän on meitä lähellä aina, kun me häntä rukoilemme." (5. Moos. 4:7.) Kaikesta siitä huolimatta, mitä Herra oli tehnyt heille, ja siitä huolimatta, ettei heillä ollut todellista syytä tai oikeutusta synnilleen, he tekivät sitä (pystyykö joku samaistumaan?).

Ja tällaisenkin jälkeen - mitä?

Lukiessasi 5. Moos. 30:1-10 keskity siihen, mitä kansan kääntymiseen ja palaamiseen (*tešūwā*) takaisin Jumalan luo kuului. Mitä tekstin tulisi opettaa meille nyt siitä, mitä todelliseen kääntymykseen kuuluu?

Lopulta heidän oli tehtävä valinta palata takaisin Herran luo ja totella häntä *koko sydämestään*. Ongelmana oli heidän sydämensä, sillä jos se olisi oikeassa suhteessa Jumalaan, heidän tekonsa olisivat sen mukaisia: he olisivat kuuliaisia.

Siksi heille annettiin ihana lupaus siitä, että jos he palasivat Herran luo ja vilpittömästi kääntyisivät hänen puoleensa, Herra tekisi työtään heissä ja "ympärileikkaisi" (jae 6, RK 2012/VKR) heidän sydämensä. Vankeutensa keskellä heidän pitäisi tehdä valinta palata Jumalan luo, ja sitten hän toisi heidät takaisin luokseen ja heidän omaan maahansa. Ja siellä, heidän omassa maassaan, hän siunaisi heitä. Osa siunausta olisi se, että hän tekisi työtään heissä muuttaakseen heidän sydämensä sellaisiksi, että ne yhä enemmän kääntyisivät hänen puoleensa, niin että he ja heidän lapsensa rakastaisivat Herraa Jumalaansa koko sydämestään ja koko sielustaan ja saisivat elää.

Loppujen lopuksi vastatakseen Jumalan kehotuksiin (ks. Ap. t. 5:31) heidän täytyisi todella tehdä parannus synneistään. Ellen G. White kirjoittaa, joskin toisenlaisesta historiallisesta tilanteesta: "Kansa murehti niitä kärsimyksiä, joihin he synnin takia olivat joutuneet, mutta ei sitä, että he olivat häpäisseet Jumalaa rikkomalla hänen pyhän lakinsa. Tosi parannus merkitsee muutakin kuin synnin surua. Se on päättävääistä kääntymistä pois pahuudesta." (2AO 148.) Tämä sama totuus on nähtävissä 5. Moos. 30:1-10.

KATUKAA JA KÄÄNTYKÄÄ

Uusi testamentti on täynnä ajatuksia kääntymyksestä. Itse asiassa Johannes Kastaja aloitti työnsä kutsumalla ihmisiä kääntymään.

Lue Matt. 3:1-8. Miten ajatus kääntymyksestä ilmenee jakeissa? Mitä sellaista Johannes Kastaja käskee ihmisiä tekemään, mikä heijastelee Viidennen Mooseksen kirjan sanomaa? Miksi hänen sanansa olivat erityisen merkityksellisiä fariseuksille ja saddukeuksille?

Jeesuskin aloitti maanpäällisen työnsä kutsumalla ihmisiä kääntymään.

Lue Mark. 1:15, RK 2015. Mitä Jeesus sanoo ja miksi hän liittää kääntymyksen evankeliumiin?

Puhuipa asiasta Johannes Kastaja uskonnollisille johtajille tai Jeesus koko kansalle, ajatus on sama. Me olemme syntisiä, ja vaikka Kristus tuli pelastamaan syntisiä, meidän on kaduttava syntejämme. Katumukseen kuuluu kääntyminen pois vanhoista synnillisistä tavoistamme. Tämä pätee kaikkiin, oli kyse sitten uudelleen syntiin luisuneista tai uskollisista kristityistä, jotka ovat langenneet syntiin, tai uusista kääntymästä. Meidän on tunnustettava syntisyytemme, ei vain syntiemme seurauksia, ja tehtävä tietoinen valinta hylätä synnit ja sitten täysin Jeesuksen ansioihin luottaen toteltava Herraa kaikessa (5. Moos. 15:5).

Jotkut raamatuntutkijat näkevät, että Uuden testamentin kuvaus kääntymyksestä on kaikuja Viidennestä Mooseksen kirjasta. Esimerkiksi kun Pietari syyttää kansaa siitä, että he ristiinnaulitsivat Jeesuksen, monet kuullessaan tämän "tunsivat piston sydämessään, ja he sanoivat Pietarille ja muille apostoleille: 'Veljet, mitä meidän pitää tehdä?'" (Ap. t. 2:37.) Eli kun he tulivat tietoisiksi synnistään, he katuivat sitä (tunsivat piston sydämessään) ja halusivat tietää, mitä heidän pitäisi nyt tehdä päästäkseen sovintoon Jumalan kanssa, jota he olivat loukanneet.

Eikö meillä kaikilla ole aika lailla sama tilanne? Olemme syntisiä, jotka ovat loukanneet Jumalaa.

Lue Ap. t. 2:38. Miten Pietarin vastaus paljastaa todellisen katumuksen takana olevan periaatteen?

KERTAUS

Lisäaineistoa: "Kristillisen kokemuksen joka askeleella katumuksemme vain syvenee. Niistä, joille Herra on antanut anteeksi ja jotka hän tunnustaa kansakseen, hän sanoo: 'Niin te muistatte huonon vaelluksenne ja tekonne, jotka eivät olleet hyvät, ja teitä kyllästyttää oma itsenne' (Hes. 36:31). Ja edelleen hän sanoo: 'Ja minä teen liittoni sinun kanssasi, ja sinä tulet tietämään, että minä olen Herra. Niin sinä muistat ja häpeät etkä voi häpeäsi tähden suutasi avata, kun minä annan sinulle anteeksi kaikki, mitä sinä tehnyt olet, sanoo Herra, Herra' (Hes. 16:62, 63). Silloin emme puhkea ylistämään itseämme. Silloin tiedämme, että erinomaisuutemme on yksin Kristuksessa, ja niin yhdymme apostolin tunnustukseen: 'Minä tiedän, ettei minussa, se on minun lihassani, asu mitään hyvää' (Room. 7:18). 'Mutta pois se minusta, että minä muusta kerskaisin kuin meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen rististä, jonka kautta maailma on ristiinnaulittu minulle, ja minä maailmalle' (Gal. 6:14)." (KV 113, 114.)

"'Jumalan hyvyys vetää sinua parannukseen' (Room. 2:4). Jumalallisen rakkautensa armon ja laupeuden kultavitjain hän ympäröi jokaisen vaarassa olevan sielun ja vakuuttaa: 'Iankaikisella rakkaudella minä olen sinua rakastanut, sentähden minä olen vetänyt sinua puoleeni armosta' (Jer. 31:3)." (KV 147.)

Keskustelunaiheita:

1. Miten voimme välttyä siltä, ettemme tee kääntymyksestä jonkinlaista ansiota, ikään kuin katumus itsessään olisi se, mikä tuo meille sovinnon Jumalan kanssa? Mikä on ainoa tapa, jolla pääsemme sovintoon Jumalan kanssa?

2. "Kun Juudas, Jeesuksen kavaltaja, näki että Jeesus oli tuomittu kuolemaan, hän katui tekoaan. Hän vei saamansa kolmekymmentä hopearahaa takaisin ylipapeille ja vanhimmille ja sanoi: 'Tein väärin, kun kavalsin viattoman veren.' Mutta he vastasivat: 'Mitä se meitä liikuttaa? Omapa on asiasi.' Silloin Juudas paiskasi rahat temppeliin, meni pois ja hirttäytyi." (Matt. 27:3-5.) Epäilemättä Juudas katui sitä, mitä hän teki Jeesukselle (hänhän lopulta hirttäytyi). Miksi hänen tekojaan ei voida kuitenkaan nähdä todellisena kääntymyksenä?

3. Miten ihmisen syntisyyden, myös oman syntisyytemme, tulisi pitää meidät nöyrinä toisten ihmisten (ettemme tuomitisi heitä) ja Jumalan edessä. Eikö se, että meidän pelastamisksemme tarvittiin Jumalan Pojan kuolema ristillä, osoita meille, kuinka paha synti todella on?